

[Hanne Andersen]

og mindre sikker udlevering af medicinen. Dertil kommer, at der slet ikke er aftalt midler til at genetablere vagtapoteksordningen, så de forringelser, ministeren gennemtrumfede sidste sommer, bliver fjernet. Den snævre bruttoavanceramme skaber risiko for, at apoteker i realiteten vil bukke under, særlig i de tyndt befolkede områder.

Endelig finder vi, at ministeren driver sit felttog imod apotekerne for vidt. Apotekerne tjente for mange penge sidste år, men det blev der jo, hvis vi skal være seriøse, i al væsentlighed rettet op på ved nedsættelsen af avancen, som skete den 1. oktober. Vi finder et apotekoverskud på 425.000 kr. pr. år rimeligt, og det er en videreførsel i kroner og øre af det forudsatte niveau for overskuddet i sidste aftaleperiode. I virkeligheden bærer ministeren selv en væsentlig del af skylden for det store overskud, som apotekerne havde i 1991. Ministeren burde have grebet ind noget før.

Ministeren har til gengæld gjort meget ud af at forklare, at den store nedsættelse af bruttoavancen og dermed de mange fyringer af medarbejdere på apotekerne sker af hensyn til patienternes medicinudgifter. I 1992 svarer nedsættelsen til mindre end 1 pct.s fald i medicinprisen, og det vil altså sige, at på 500 kr.s medicin vil der så være et fald på 5 kr. Det er en hulhed, der taler for sig selv.

Hvis ministeren virkelig vil gøre noget ved patienternes medicinudgifter, tage fat dér, hvor der er penge at hente, så er det priserne fra fabrik og importør, vi skal se på. De er nemlig helt ude af kontrol, men det vil ministeren jo ikke gøre noget ved.

Med dette udspil til bruttoavancelovgivningen har vi ministeren alvorligt mistænkt for at være ude i et mere langsigtet ærinde. Ministeren prøver at udsulte og svække serviceniveauet og den faglige kvalitet. Dette lovforslag bærer vejen for en opløsning af apotekervæsenet. Vi har set lignende fremgangsmåder på andre områder, f.eks. ved arbejdsformidlingen, og vi vil naturligvis også modarbejde det kraftigt her.

Vi afviser som sagt lovforslaget, som det ligger, og hvis ministeren ikke kan lave en aftale med Danmarks Apotekerforening, må vi i gang med et grundigt og langvarigt udvalgsarbejde om de meget komplicerede bruttoavancespørgsmål, der er i dette lovforslag.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg forstår på fru Hanne Andersen, at Socialdemokratiet har gjort sig til advokat for apotekerne og for Danmarks Apotekerforening. Det var da måske ikke uinteressant.

Det forslag, vi har til behandling i dag, skal ses i lyset af, at det ikke har været muligt for ministeren at opnå enighed med Danmarks Apotekerforening om en tilfredsstillende aftale om bruttoavancen i 1992 og 1993. Hvorfor har ministeren så ikke blot, som der jo er hjemmel til, forlænget den nuværende aftale? Svaret er enkelt. Overskuddet er for 1990 og 1991 aftalt til at være i gennemsnit 425.000 kr. i 1990-priser, men regnskabet for 1990 viser, at det blev 490.000 kr., og for 1991 bliver det et særdeles pænt stykke over 700.000 kr. Det vil sige et beløb, som ligger over det tilsigtede i betydelig grad, og en indkomstfremgang, som ikke kan fremvises af andre grupper.

Det overskud, der nu foreslås, svarer til ca. 395.300 kr. og er i overensstemmelse med apotekerloven, hvori apotekernes gennemsnitsindkomst forudsættes at være identisk med lønramme 37. Herudover skal det nævnes, at apotekerne har forrentningsfordele af momskredit m.v. på i gennemsnit ca. 100.000 kr. om året.

I den konservative gruppe lægger vi vægt på, at der, som forudsat i lovforslaget, stilles de samme krav til rationalisering og effektivisering af denne sektor, som staten hvert år stiller til egne institutioner, nemlig en reduktion på 2,5 pct. af lønsummen og 2 pct. på andre driftsudgifter. Den frie konkurrence som reguleringsfaktor eksisterer jo ikke på dette område.

Vi mener desuden, at det er relevant at pille apotekernes kontingent til Danmarks Apotekerforening på 40.000 kr. pr. apotek ud af regnestykket, således at dette beløb ikke finansieres over lægemiddelpriserne. Det er måske relevant i denne forbindelse at minde om, at Danmarks Apotekerforening har en ganske betydelig egenkapital; den svarer faktisk i gennemsnit til 3 mio. kr. pr. apotek.

Ved opgørelsen af lønudgifterne er der ud over rationaliseringskravet såvel plusser som minusser baseret på udviklingen i arbejdsbyrden. Eksempelvis indgår kompensation for det forventede merarbejde ved generisk substitution, ligesom 800 kr.-reglens afskaffelse er en lettelse.